

(Editorial.)

29

«Llengua i teatre», certament un enunciat gens diàfan. De fet, bona part —potser la majoria— dels espectacles teatrals contemporanis usen la llengua. També és cert que la seva importància, enmig d'altres sistemes de signes, sempre és relativa. Depèn de la proposta. Si ens referim a «drama contemporani» o a «teatre de text contemporani», el títol del dossier sembla més acotat: amb quina llengua treballen els autors?, cal apropar la llengua de l'escena a la llengua del carrer?, els autors d'avui tenen prejudicis amb els registres elevats de la pròpia llengua?, s'atocensuren? I què passa amb les traduccions? S'autocensuren els traductors? Com diu Màrius Serra, el debat lingüístic entre el català correcte i el català-que-ara-es-parla és enutjós i eixorc. «Un autor teatral, com qualsevol escriptor, o està compromès en la recerca d'una veu o no va enlloc. I aquesta recerca implica un domini del llenguatge verbal entès com a instrument suprem de la creació literària.» Darrerament, algunes veus crítiques han gosat denunciar —a risc de semblar poc modernes («resulta lamentable comprovar l'existència de discursos carregats de prejudicis contra l'elaboració lingüística», diu Serra)— que rere l'efervescència dramaturgica dels últims anys, rere les noves llesves d'autors dramàtics, s'amaga molta incompetència lingüística. Amb l'excusa d'un «presumpte documentalisme verbal» es justifica la «pobresa general del text sense cap altra significació que les mancances expressives de l'autor.» El tema es complica si tenim en compte que el tractem al si d'una cultura fonamentada en la supervivència d'una llengua minoritzada. Amb totes les pors, tots els anatemes i totes les consignes que això suposa... Mirant-s'ho des d'una perspectiva desacomplexada, Ahmed Ghazali destaca que el món contemporani ens acara a una promiscuïtat lingüística interessant. Ens caragolem i recaragolem al bull d'una gran babel allunyada del neguit i de la incomprensió bíbliques: assumim una nova idea d'humanitat agraïda i feliç per mor de la seva immensa diversitat. Ara bé, com encabir als nostres escenaris la babel mestissa, que no *globalitzada*, d'aquest nou context? Els articles i

els escrits del nostre dossier enceten el debat. Desitjaríem que, a mitjà termini, altres veus hi diguessin la seva, i que de tot plegat en traguéssim conclusions i aplicacions definides.

D'entre la resta de seccions, ens agradaria subratllar, a la secció «Materials teòrics», una entrevista exclusiva amb l'inventor del concepte de *teatre post-dramàtic*, Hans-Thies Lehmann. Les respostes de l'eminent crític i professor de la Universitat de Frankfurt ajuden a desfer malentesos, a bandejar tòpics i sobretot a entendre el paper de la «nova textualitat» en les formulacions del teatre contemporani. D'altra banda, com a «Retrovisor» del número anterior, dedicat a la dramaturgia catalana actual, PAUSA proposa una aproximació a la poètica i a la trajectòria d'un dels dramaturgs més polèmics i més divulgats de la nostra producció dramàtica: Jordi Galceran. Una altra oportunitat per desfer tòpics. L'autor, a més, ha tingut la gentilesa d'obsequiar-nos amb un text breu inèdit. A banda del monòleg de Galceran, un text de David Lescot ens apropa a un dels dramaturgs emergents del nou teatre francès (comptarem amb ell al proper Obrador d'estiu). I finalment, publiquem una peça curta d'Esteve Soler, un dels autors del proppassat cicle de la Beckett, que enguany ha estat seleccionat pel prestigiós certamen berlinès Stückemarkt.

A destacar, també, «Fora de secció», el report de la Trobada Internacional de Xarxes de Dramaturgia que va tenir lloc a l'Obrador la tardor passada. Les aportacions i propostes dels participants són d'un indubtable interès en un moment en què el teatre català —i amb ell la Sala Beckett / Obrador Internacional de Dramaturgia— enfila un camí decidit d'internacionalització.